

TOHLE NEJSOU
ŽÁDNÝ RADY DO ŽIVOTA!

LATKNI SI SVŮJ LATĚ

buď jako oni - žij svůj sen

Lajkni si svůj lajf

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Tereza Paďourová a kol.
Lajkni si svůj lajf – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LAJKNI SI SVŮJ LAJF

TOHLE NEJSOU
ŽÁDNÝ RÁDY DO ŽIVOTA!

BizBooks
Brno 2016

Redakční poznámka pro rodiče, prarodiče, učitele a další dospěláky

Možná také budete mít chuť přečíst si pár řádků knížky určené hlavně vašim potomkům či žákům a může se stát, že se pozastavíte nad nespisovnou češtinou, nad tím, že děti dostatečně jazykově nekultivujeme. V textu jsou totiž často výrazy od spisovné češtiny na hony vzdálené. Naše rozhodnutí nechat mluvit respondenty „jak jim zobák narostl“ pramení ze snahy ponechat rozhovorům autentičnost a volnost, aby se děti a mládež, kteří si naši knížku čtou, cítili dobře, měli pocit, že jsou mezi svými, a nikoli pod palbou zaručených rad od povolaných, co mají patent na rozum. Jestli to byl dobrý nápad, uvidíme až posléze. Tleskat si budeme, když se dozvíme, že stovky dětí dočetly knížku až do konce a neodhodily ji po pár stránkách s tím, že je to zas nějakej vopruz. Držte nám palce.

Pár slov na začátek

Milí mladoši, milé děti, milí všichni,
komu se naše knížka dostala do rukou,

chci vám jménem redakce napsat pár řádků, abyste věděli, proč jsme knížku vydali. Od malička mě otravovalo, jak mi pořád někdo radil. To bys měla! Tohle raději nezkoušej. Není to pro tebe dobré. Uč se hrát na flétnu. Mohla bys to zkusit i na klavír. Moc lítáš venku! Málo se modlíš, co z tebe bude? Flákáš německá slovíčka. S takovou nikam nedojdeš...

... A co já na to? Nic. Jedním uchem tam, druhým ven. Bylo mi to fuk.

Žádná rozumná doporučení můj život nijak zásadně nezformovala. Vždycky jsem se raději koukala, jak to dělají ti, ke kterým vzhlížím. Nechat si radit – nic moc. Ale nechat se inspirovat někým, kdo umí, to je jiný kafe. Každý z vás asi chce být v životě šťastný, dělat, co ho baví, mít se dobře. Dostat se k tomu není tak úplně jednoduché, ale není to nemožné. Pojdte se spolu s námi podívat, jak se s tím popasovali ti, kdo jsou úspěšní a obdivovaní. Jak dosáhli svého snu a co museli udělat pro to, aby mohli být tím, kým dneska jsou, a hlavně jak se od nich my můžeme něco naučit a pokusit se zařídit si už teď pro sebe fajn život.

Hana Hozová, šéfredaktorka

Slovo autorky

Kniha, kterou právě držíš v rukou, je příkladem toho, jak málo stačí, aby člověk svůj život prožil jako nekonečnou horskou dráhu, ze které se možná pozvrací, ale možná taky řekne: Znovu! I můj příběh začal stejně. Spousta pokusů a omylů, hodně zklamání a trápení, pocity, že jsem jen nicotný člověk, který bude rád, když si jednou vydělá na chleba.

Pak jsem ale potkala lidi, kteří mi otevřeli oči a ukázali, že nic není problém, když o tom člověk začne přemýšlet trošku jinak. A tak jsem sama začala zkoušet věci, na které bych si předtím nikdy netroufla. Málokdy to vyšlo, ale aspoň můžu s čistým svědomím říct, že jsem to zkusila. A právě ty chvíle, kdy se podařilo aspoň něco, mě nakoply. Víím, že se ještě tisíckrát spálím, ale já se na to těším. Vždyť co může být víc, než když zjistíte, že to, co se vám nedařilo, najednou zvládnete? Já chci!

Nebylo tomu tak ale vždycky a musím poděkovat všem, kteří provedli s mým mozkiem restart a ukázali mi, jak skvělé věci si nechávám proklouznout mezi prsty jen proto, že se bojím. Někdy to člověk prostě nezvládne zjistit sám. Potřebuje impuls od druhého. Bude mi tedy potěšením, pokud vám tato kniha plná neskutečných příběhů ukáže, že každý má na to, aby prožil nezapomenutelný život, a především pak takový život, po němž opravdu touží. Věř, že vždycky to jde líp, a nespokoj se s průměrem. Času máš přesně tolik, kolik si ho uděláš, a nikdy nepochybuji o tom, co dokážeš. Pravda totiž je, že můžeš být skvělý naprosto ve všem, co tě jen napadne. Věnuj tomu energii, věř, že na to máš,

a nenechej si to nikým vyvrátit. Tohle je tvůj život a jen ty rozhoduješ o tom, jak bude vypadat.

Nečekej, že ti něco jen tak spadne do klína. Běž tomu naproti, snaž se, zkoušej, dělej chyby, ale pracuj na tom. Pamatuju, že tvá cesta nevede nikdy jen rovně a z kopce. Bude klikatá, bude tě často táhnout dolů, ale bude zároveň i plná radosti a okamžiků, kdy se vydrápeš na pořádný kopec. A budou to jen tvoje úspěchy a to je na tom přece nejkrásnější. Nemusíš založit firmu, stačí, když překonáš svůj strach a třeba někomu řekneš, co pro tebe znamená, nebo skočíš bungee. A kdo ví, co bude další věc, do které se pustíš... Bude to výjimečné, ať už to bude cokoli, protože do toho vložíš sám sebe a budeš moci říci: Tohle jsem

dokázal sám, jen já. A chtěj víc, makej, já se nemůžu dočkat tvých výsledků a chci jednou takový rozhovor, jaké můžeš najít v téhle knížce, udělat právě s tebou!

Takže pokud máš pocit, že není nikdo, koho to, co děláš, zajímá, pleteš se. Čekám na tebe.

Tereza

NEBOJTE SE DĚLAT
TO, CO VÁS BAVÍ,
I KDYŽ VÁS
VŠICHNI ODRAZUJÍ.

smilek

JOHNNY MACHETTE

(JONÁŠ ČUMRIK)

Oblíbený citát: Na to, jak málo toho umím, se mám fakt dobře.

Oblíbená kniha: Malý princ (Antoine de Saint-Exupéry); Bohatý táta, chudý táta (Robert Kiyosaki, Sharon Lechter)

Oblíbený hrdina:
Tony Stark

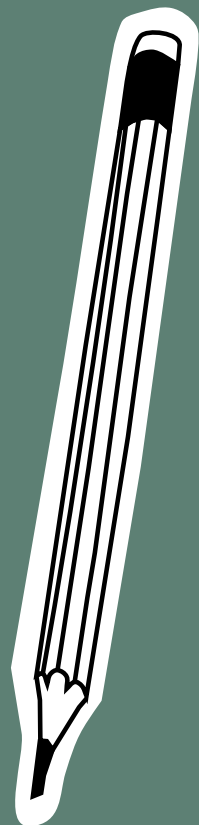
Vzkaz pro vás:

Po zážitku z boxu Přiznej barvu bych všem doporučil, ať se doopravdy vždy ujistí, o co se jedná a co se po nich chce. Někdy se nevyplatí věřit ani člověku, kterého považujete za kámoše, protože pokud jste mladší nebo lehce ovlivnitelní jako já, může se stát, že bude chtít využít toho, jací jste. Jestli vám něco můžu poradit, vybírejte si dobře pravé přátele. Nemyslím kamarády, ale přátele! Těch je málo a člověk by si jich měl vážit. Navíc pamatujte, že jaké lidi kolem sebe máte, takoví nakonec jste z určité části i vy sami.

Příznej barvu!

Jednou jsem se omylem účastnil krádeže železa za záměrem výtěžku. Měl jsem jít na fotbalový trénink, ale kamarádi mi řekli, jestli si nechci vydělat sto korun. Bylo mi 11 nebo 12, takže jsem samozřejmě byl z rychlého přivýtěžku nadšený. Divný mi to přišlo, až když jsme přišli ke starému plotu, za kterým byl rozpadlej barák, a oni mi řekli: „Stůj tady, a kdyby jeli policajti, zapíšej... za chvíli jsme zpátky.“ Až když se po chvíli objevili u plotu s prvníma železnějma tyčema a trubkama, došlo mi, co se děje a na co je ta kárka, kterou jsme celou dobu s sebou tlačili. Takže nechtě jsem se účastnil krádeže. S klukama jsem se pak nebavil, protože jsem byl uražený, že mě do něčeho takového namočili.

Kdyby měl Jonáš indiánské jméno, jmenoval by se „ten, který se nevzdává“. Jonáš si jednoho dne řekl, že by chtěl nazpívat písničku s Ondřejem Brzobohatým. Napsal jeho manažerovi. Dlouho se nic nedělo, ale Jonáš bombardoval manažera tak dlouho, až se mu ozval sám Ondra. „Dobrý den, Jonáši, tady Ondřej Brzobohatý.“ Jonáš málem omdlel. Dozvěděl se, že Ondrovi se jeho písnička líbí, a domluvili se. Písničku nakonec nazpívali. Takže jestli je tvým snem zahrát si hokej třeba s Jardou Jágrem, běž po tom. Musíš ho akorát zaujmout tak, aby i on si chtěl zahrát s tebou.

Jak se z Jonáše stal známý raper Johny Machette?

V deváté třídě za mnou přišel kamarád a ukázal mi video, kde lidé vylezou na pódium a rapují na zadané téma. Zaujalo mě to, a tak jsem v sedmnácti přemluvil kámoše, aby se mnou jel na jednu rapovou soutěž. Vypadl jsem sice už ve druhém kole, ale byl to takový zážitek, že jsem na podobné akce jezdil ještě dva roky a vůbec mi nevadilo, že jsem skončil pokaždé po prvním kole. Čekali jsme v zimě třeba tři hodiny na první ranní vlak a pak hned mazali do školy. Nebylo to snadný, ale tomu se nevyhneš, když s něčím začínáš úplně od začátku.

V té době jsi založil svoji první skupinu HZM?

Ano, na těch akcích jsem poznal Tomáše, se kterým jsme dali dohromady kapelu. Neměli jsme žádného manažera, takže většinu času jsem se snažil sehnat místa, kde bychom mohli vystupovat třeba jen za proplacení cesty. Hodně rychle jsem se musel naučit být zodpovědný. V tu dobu se konal jeden festival, kde vybírali sto interpretů, kteří dostali vstup zadarmo. A tak jsme napsali naši první písničku, protože na vstupné bychom jinak neměli peníze. Song jsme nahráli u kamaráda v pokoji na mikrofon, který byl oblepený kartonama od vajíček. A porota nás vybrala. Na tom festivalu jsme pak prošli dalšími třemi koly a nevím, jak se to stalo, ale vyhráli jsme. Bylo to pro nás znamení, že naše hudba má smysl, a tak jsme se rozhodli, že napíšeme další písničku a natočíme klip. Ani na něj ale nebyly peníze.

Já jsem se prostě jen nevzdal a šel si za tím, co mě skutečně baví.

Je jedno, jestli Vám říká rodič nebo kamarád, že na to nemáte. Je to Váš sen.

Takže se klip nakonec netočil?

Přece bychom to jen tak nevzdali kvůli penězům... Jen jednou v životě jsem něco vyhrál. Byl to tablet s jablíčkem. Měl jsem z něj obrovskou radost, ale po týdnu jsem ho prodal, abychom měli na ten videoklip. Ale stálo to za to. Pak už o nás začaly vycházet články, přišli první fanoušci a já se po čase rozhodl pro sólo kariéru.

Co na to říkali rodiče?

Mamka byla ze začátku hodně proti. Naopak táta mě podporoval a přemlouval mamku, aby mě pustila nahrávat a nebála se, že se vykašlu na školu. Mamka chtěla, abych hlavně dostudoval a našel si práci. Nechci ale stereotypní život, a tak jsem si řekl, že přesně tohle není cesta pro mě. A přitom jsem tak moc obyčejný, že kdokoli může dělat to samé. Já jsem se prostě jen nevzdal a šel si za tím, co mě skutečně baví. To je právě hudba. Musíte věřit, že ať už si přejete cokoli, splní se to. I když třeba budete chvíli dělat něco, co vás nebaví, berte to jako mezikrok, který vám pomůže dostat se tam, kam si přejete. A je jedno, jestli vám říká rodič nebo kamarád, že na to nemáte. Je to váš sen.

Jaký sen máš ty?

Chtěl bych vyprodat O2 arénu. Víím, že to bude trvat a nesmím to hned vzdát, ale když vydržím, podaří se to. Člověk ale musí u svých přání zůstat nohama

na zemi. Je mi jasné, že nikdy nebudu profesionální hráč amerického fotbalu, protože na to nemám postavu. Na druhou stranu mi lidi často říkali, že něco nezvládnou a nemám na to. O to víc jsem se ale snažil toho dosáhnout a podařilo se. Třeba jako když jsem hledal sponzora. Kontaktoval jsem spoustu lidí, psal e-maily, chodil na schůzky, byl trpělivý a vyplatilo se. Kdybych tehdy poslechl kamaráda, který mi říkal, že to nemá smysl, tak toho sponzora nemám.

Litoval jsi někdy toho, kolik času jsi hudbě obětoval?

Na střední jsem ztratil kamarády, neměl volný čas, musel přestat hrát florbal i fotbal... Věděl jsem, že se to nemusí podařit. Tím se ale nesmíš nechat odradit a musíš udělat maximum. Když se rozhodneš vzdát, je to definitivní a není cesty zpět. Často mě uráželi jiní interpreti a já jsem si tehdy mohl říci, že jsem asi opravdu špatný. Mohl jsem se na to vykašlat, ale pak mi došlo, že přece jen nějaké fanoušky mám a nikdy se nezavděčím všem. Vždycky se najde někdo, komu se nebudu líbit. A netrapte se tím, že má někdo o deset lajku víc. Neznamená to, že jeho svět je barevnější a že to dotáhne v životě dál. Za lajky si člověk štěstí nekoupí. Mnohem lepší je mít kamaráda, za kterým můžeš jít a popovídat si s ním.

Co znamená přátelství pro tebe?

To je něco, bez čeho by svět neexistoval. Musíš si mít u koho vylít srdce, potřebuješ se s někým dělit o svoje úspěchy a mít komu svěřit tajemství. Pravých přátel je hrozně málo a je potřeba si jich vážit. I když nemám čas na kamarády, na přátele si ho najdu vždy. S přáteli zažiješ ty nejlepší zážitky a nikdo přece

Za lajky
si člověk
štěstí nekoupí.
Mnohem lepší je
mít kamaráda, za
kterým můžeš jít
a popovídat si
s ním.

nechce zůstat sám, ne? Já se toho teda strašně bojím. Pocit, že tu pro vás nikdo není a nikoho nezajímáte, mě děsí.

Minimálně hatery budeš zajímat vždycky...

Tomu se bohužel nevyhnu. Jakmile se ti začne dařit, najde se tolik lidí, kteří tě najednou pomlouvají, a přitom nevidí, že sis všechno vydřel sám. Mrzí mě to, ale nemám šanci s tím něco udělat. Vždycky jsem si myslel, že lidé budou mít radost z mých úspěchů se mnou, ale opak je pravdou. Starší interpreti mi často psali, že jsem trapnej, proč jako sdílím fotky, odepisuju na komentáře a ptám se fanoušků na jejich názor. Uběhly tři roky a dělají to taky.

Co sis z toho odnesl?

Nebojte se dělat to, co vás baví, i když vás všichni odrazují.

Když cítíš, že chceš něco udělat,
udělej to a nepřemýšlej, co

špatného to může přinést. Když jsem si četl negativní komentáře, nechápal jsem, proč to lidi pišou. Nikdy jsem přece neřekl, že chci být lepší než jejich oblíbený interpret. Pak jsem to začal ignorovat, protože bylo úplně jedno, jaké video nebo písničku jsem vydal. Během prvních deseti vteřin se objevily komentáře, že jsem buzerant a debil. Věděl jsem, že ty lidi jen měli potřebu mi nadávat a že by bylo úplně jedno, kdybych udělal tu nejlepší věc na

Vždycky
jsem si myslel,
že lidé budou
mít radost z mých
úspěchů se mnou,
ale opak je
pravdou.

světě. Pokud někdo plýtvá časem na psaní hnusných komentářů, musí mít hrozně nudný život. Člověk, který vás pomlouvá, to nemůže mít v hlavě v pořádku. Pokud vás někdo uráží za to, jací jste, nic si z toho nedělejte. Vaši kamarádi vás mají rádi právě za to, kdo jste.

A co spolužáci? Vycházel jsi s nimi dobře?

Možná si to myslím jen já, ale řekl bych, že jsem byl docela oblíbený. Až na střední, kdy jsem se začal věnovat hudbě, jsem slyšel věci jako: Jeeee, naše hvězda přijela... Často se mě spolužáci taky ptali, jestli pojedu na víkendovou akci, a já se omlouval, že potřebuju dodělat nějakou práci. Musel jsem se potom dívat na otrávené obličejy. Víím, že to nemysleli zle, ale v tu chvíli mě to opravdu mrzelo. Měl jsem ale jasno a věděl, že se budu raději věnovat hudbě, protože se mi to jednou třeba vyplatí.

Když
cítíš, že
chceš něco
udělat, udělej to
a nepřemýšlej,
co špatného to
může přinést.

Věnoval jsi hudbě veškerý čas. Neměl jsi pak problémy s učením?

Bylo pro mě důležité, abych ve škole nebyl průměrný. Nechtěl jsem mít na vysvědčení trojky, a to jak kvůli mamce, tak i pro svůj vlastní pocit. Říkal jsem si, že přece nejsem žádný hlupák, abych měl trojky. Maminka mi celý život říká, že vzdělání je důležité, a já jí pořád odmlouvám. Přesto se ale snažím, protože nechci, aby byla nešťastná.

Co je tedy podle tebe důležitější než škola?

Dobrý nápad a práce, která tě baví, to je základ a je jedno, jestli máš maturitu, nebo ne. Stačí umět tvrdě makat a pracovat s těmi správnými lidmi. Podle mě

škola v dnešní době není až tak důležitá, ale na druhou stranu nikdy nevíš, co tě v životě potká. Já se živím hudbou, ale snadno můžu ztratit hlas. Co budu dělat potom? Proto studuju, abych měl zadní vrátka. Může se stát cokoli a já chci mít plán B, kdyby se něco pokazilo. Od mala mám spoustu snů, které si chci splnit, a proto musím dřít, protože samo se to neudělá. Věřím ale, že ten čas přijde, splní se to a já si to BMW pořídím.

Jsou pro tebe peníze důležité?

Hlavně vždycky potřebuješ někoho, s kým si peníze můžeš užít, protože jinak jsou ti k ničemu. Dostal jsem se do fáze, kdy jsem vydělal spoustu peněz, ale neměl je s kým sdílet. Seděl jsem doma a bylo mi smutno, že nemám holku, kterou bych vzal na večeři. Peníze znamenají možnost, ale lepšího člověka z tebe neudělají. Na druhou stranu je vždycky lepší peníze mít, než je nemít. Ať si říká, kdo chce, co chce, ale peníze jsou důležité, i když já sám jsem moc rád, že jsem vyrůstal v době, kdy jsme žádné neměli.

To asi nebyl žádný med.

Vlastně jsem až nedávno zjistil, jak špatně jsme na tom byli, když jsem byl malý. Nechápu, jak to ta mamka mohla zvládnout. Musel jsem doma pracovat a pomáhat uklízet.

Od mala
mám spoustu
snů, které si chci
splnit, a proto
musím dřít,
protože samo se
to neudělá.

Rodiče
bys měl
poslouchat
a pomáhat jim. Sice
tě to jako malého
bude hrozně štvať,
ale věř mi, že to
jednou hodně
oceníš.

Strašně jsem to nesnášel, ale dokud jsem to neudělal, nemohl jsem jít ven. Teď jsem za to vděčný. Umím se o sebe postarat, i když bydlím sám. Rodiče bys měl poslouchat a pomáhat jim. Sice tě to jako malého bude hrozně štvať, ale věř mi, že to jednou hodně oceníš.

Tebe to taky šťvalo?

A jak... Hodně mých kamarádů mělo nejnovější hračky a oblečení, ale na druhou stranu na ně zase rodiče neměli čas. Moje mamka se mi věnovala na sto deset procent. Jako snad každé dítě jsem jí pořád prosil, aby mi něco koupila, trpělivě mi vysvětlovala, že si to nemůžeme dovolit. Když jsem třeba hrál fotbal, všichni kluci měli značkové kopačky a já hrál v těch nejobyčejnějších. A pokaždé, když jsem dal gól, tak mi mamka říkala, že kopačky ze mě nedělají lepšího fotbalistu. Naučil jsem se, že nepotřebuju mít ty nejnovější věci proto, abych byl šťastný. O dost víc si teď vážím všeho, co mám, protože vím, že to není zadarmo.

Fotbal jsi hrál na docela vysoké úrovni. Nelákala tě spíš kariéra fotbalisty než hudebníka?

Dokud jsem chodil na tréninky v Trutnově, byl sport jediné, na čem jsem opravdu makal. Cepovali nás, museli jsme mít výsledky. Tenkrát jsem se vztekal, že na mě křičí cizí chlap, ale zase a znovu jsem chodil na tréninky. Nesmí se to přehánět, ale občas je potřeba na někoho houknout a donutit ho vytáhnout ze sebe to nejlepší. Pak jsme se přestěhovali do Třebechovic pod Orebem. Tam kluci hráli jen pro

zábavu, a jak už jsem nad sebou neměl trenéra, který by mě nutil makat, všechno šlo do kytek. Bylo to sice hrozně v pohodě, ale já ztratil veškerou motivaci a stal se ze mě lenivý člověk.

Nesmí se to přehánět, ale občas je potřeba na někoho houknout a donutit ho vytáhnout ze sebe to nejlepší.

Přesto jsi na tréninky stále chodil. Proč?

Mockrát jsem chtěl mámě říct, že už na tréninky chodit nebudu, ale ona vždycky odpověděla, že prostě půjdu.

A co řekla máma, to platilo. Nikdy bych si nedovolil neposlechnout. Jsem jí vděčný za to, jak mě vychovala.

Naučila mě chovat se slušně. Slušný vychování a to, jak se má kluk chovat ke slečně, v dnešní době opravdu chybí. Některé holky si to zaslouží a někteří kluci by se to měli naučit. Myslí si, že je rádoby cool pořívávat před kámošema na nějakou holku, ale já si to teda nemyslím.

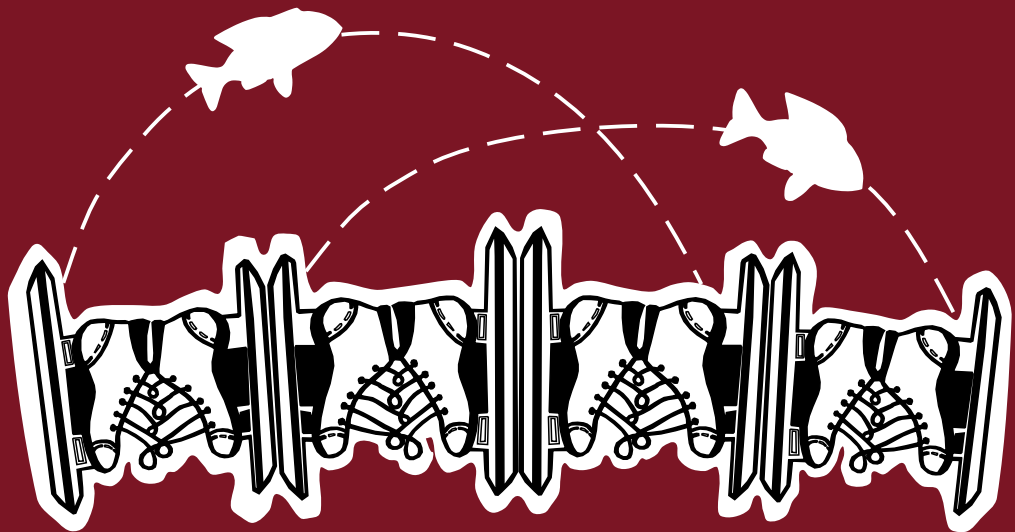
Naučil jsem se, že nepotřebuju mít ty nejnovější věci proto, abych byl šťastný.

Co bys řekl malému Jonášovi s tím, co už víš teď?

Rozhodně první by bylo, ať si ostříhám vlasy. Měl jsem je hrozně dlouhé, a než jsem si je ostříhal, nemluvila se mnou žádná holka. Pak to celé nabralo na obrátkách. Ale vážně... Malému Jonášovi bych řekl, ať vydrží, že bude koukat, co všechno se mu jednou povede. Dodnes totiž nechápu, co se to kolem mě děje. Asi mi to pořád nedochází. Na to, že nic neumím, se mám báječně.

Na
to, že
nic neumím,
se mám
báječně.

Z PENĚZ ŠTĚSTÍ NEPRAMENÍ,
ALE Z LIDÍ KOLEM TEBE ANO.

MARTINA ŠABLÍKOVÁ

Oblíbený citát: Žiješ jen jednou.

Oblíbená kniha: Cesta pokojného bojovníka (Dan Millman)

Oblíbený hrdina: Superman

Vzkaz pro vás:

Je jedno, jestli hraje na schovávanou nebo stavíte na písku bábovky, protože všechno, co v životě děláte, má nějaký smysl.

Příznej barvu!

Asi v páté třídě mi rodiče koupili nové rifle a já za týden měla úplně bílá kolena, protože jsem pořád jezdila po parketách.

Já nevím, jak ty, ale já bych to asi dávno vzdala, kdybych musela trénovat na rybníku místo ve vymazlené hale jako ostatní soupeřky. Kolikrát museli rybník s trenérem odmetat od sněhu, aby vůbec mohli trénovat. Ale možná právě díky této dřině je Martina tím, kým je.

Nic neměla zadarmo.

Má 35 zlatých medailí a dvakrát pokořila rekord... Drsný, co? A to si vezmi, že prostě nemá kde trénovat. Není to ostuda? Myslím, že Martina je takovej Jaroslav Jágr v ženském vydání. Motor a neskutečnej dřič. A brusle má taky, že jo... Jenom teda pořád nemá tu halu, kde by mohla jezdit ona, anebo třeba ty! Zajímalo tě někdy, jak jí to šlo třeba ve škole? Byla stejně tak dobrá jako na dráze? Čím to vůbec je, že jí to tak jde, co myslíš? A jestlipak si dovedeš tipnout, co ráda mlsá? Marťa nemá skoro žádný volný čas, ale my si můžeme gratulovat. Na nás si čas udělala. Tak pojď honem číst, než nám zase někam ujede!

Všechno sis musela vydířít od nuly, začínala jsi jezdit na rybníku. Jak ses s těmahle překážkami vyrovnávala?

Musíš vědět, co chceš. A jít si za tím, ať to stojí cokoli. Největším problémem bylo a stále je, že v České republice nemáme dráhu, takže se musí pořad jezdit do zahraničí. Navíc dřív vůbec nebyly peníze, abychom mohli jezdit na dráhu za hranice. Na led jsme se dostávali zřídka. Občas ale musíš i to negativní převrátit ke svému prospěchu. Já jsem prostě nechtěla dopustit, aby

mě to, že nemám dráhu, odradilo od splnění vlastního snu.

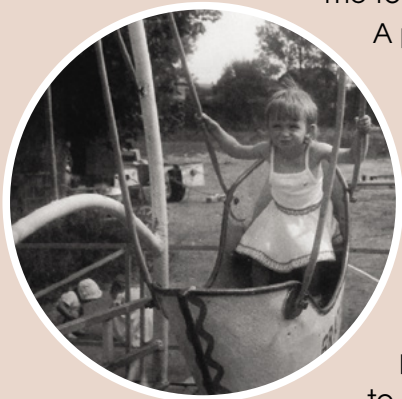
A povedlo se. Beru to jako zadostiučinění. Všechno, co v životě děláš, má nějaký význam. Nikdo ti na začátku na sto procent nezaručí, že se to povede, ale když to nezkusíš, tak to nezjistíš.

Jak se ti povedlo zvládnout rychlobruslení na vrcholové úrovni a školu?

Bylo to docela těžké, a dokonce jsem jednou přemýšlela, že střední ani nedokončím. Nakonec jsem to ale zvládla. Přece jen musíš myslet i na to, co bude jednou, až sportovat nebudeš. Jinak

bych řekla, že mi to ve škole šlo úplně normálně. Nebyla jsem premiant, ale ani jsem neměla žádné problémy. Přiznám se, že od mala jsem byla posedlá sportem, takže u mě opravdu měl přednost sport před vším ostatním. Ale rodiče a trenér měli na rozdíl ode mě rozum a dávali pozor i na tu školu.

Musíš vědět, co chceš. A jít si za tím, ať to stojí cokoli.

Nikdo ti na začátku na sto procent nezaručí, že se to povede, ale když to nezkusíš, tak to nezjistíš.

Byla jsi mezi spolužáky oblíbená? Nezáviděli ti, že se často nemusíš učit?

Já vlastně ani nevím, jestli jsem byla oblíbená nebo neoblíbená. Tohle totiž moc neřeším, nemá to cenu. Snažím se koukat kolem sebe a spíše ostatním pomáhat. Měla jsem úplně super dětství, a to hlavně po narození mého bratra Milana. Můj život byl pak ovlivněný autičky a modrou barvou, což mi zůstalo vlastně dodnes. Popravdě si už nepamatuju, čím jsem chtěla jako malá být, ale asi basketbalistou. Nakonec jsem se našla v rychlobruslení. Kvůli tomu jsem z domu začala odjíždět, když mi bylo 12, ale jezdil se mnou právě mladší brácha, takže jsem to neměla tak těžké, protože část rodiny byla až do mých 25 let pořád se mnou.

Byla jsi už jako malá taková bojovnice a dřič?

Nebyla jsem zrovna bojácná, ale zarputilá tedy ano. Hlavně jsem věřila všemu, co se řeklo. Neuměla jsem si ještě udělat vlastní názor. Měl by sis jít svou cestou a přijímat názory druhých, ale říď se vlastním srdcem. Já sama se většinou rozhoduju srdcem, aniž bych se pořádně zamyslela nad tím, jestli je to tak správně. Ale když si nevím rady, používám hlavu, a pak čekám, k čemu se přikloní srdce.

Já sama se většinou rozhoduju srdcem, aniž bych se pořádně zamyslela nad tím, jestli je to tak správně. Ale když si nevím rady, používám hlavu, a pak čekám, k čemu se přikloní srdce.

A co rodiče? Bereš je jako svůj vzor, chodíš si k nim pro radu?

Určitě je jako vzor vnímám, protože dobře vychovali mě a bratra. Za to jim patří můj velký obdiv a díky. S našima mám výborné vztahy, a i když se vídáme málo, vždycky to stojí za to. Rodina a přátelé jsou pro mě základ. Nedovedla

bych si bez nich představit svůj život. I ty máš přece svoje tajemství nebo zážitky, které chceš někomu sdělit, ne?

Nejsi tedy ten typ, co tráví volný čas u počítače?

Dneska je to hrozně těžký, protože každý si hledá informace a zábavu na netu, ale na netu nic nezažiješ. Jako je dobrý, že si zahraješ nějaké hry a můžeš si psát s kámošema, ale prakticky nic z toho není skutečné. To

pravé dobrodružství a adrenalin jsou venku. Ne u stolu. Tam zážitky nenahrabeš.

To právě dobrodružství a adrenalin jsou venku.

Jak si tedy užíváš ty vzácné chvíle s kamarády?

Většinou někam vyrazíme, trávíme spolu čas aktivně nebo se prostě u někoho sejdeme a povídáme si. Pořád si máme co říct. Občas je mi smutno, ale to asi každému. Holky a kluci v týmu mi s tím suprově pomáhají. Je to taková moje sportovní rodina. Pořád se něco děje, a tak ani nemám čas na to stýskání myslet.

Věřím v pozitivní energii.

Neměla jsi někdy chuť se na to všechno vykašlat?

Občas je toho na mě moc, ale pořád mě to baví a neumím bez toho zatím žít. Netuším, kde se ve mně bere síla to všechno zvládnout. Asi z okolí, z lidí kolem mě. Navíc když už teď mám pod sebou v týmu mladší lidi, je to snadné. Oni mají energie na

rozdávání. A je to hrozně nakažlivé. Věřím v pozitivní energii.

Začala jsi teď ještě k tomu všemu závodit na kole. Nedovedu si představit, jak to všechno zvládáš...

Kolo používám i k přípravě na rychlobruslení, takže to pro mě vlastně není nic nového, i když ta technika na kole těžká je. Ale všechno je náročné a já to beru jako další životní výzvu. Chci zjistit, jestli je to vůbec možné, zvlášť když někdo říkal, že není.

Myslíš si, že je lepší se věnovat více sportům?

Můžeš trénovat klidně jen jeden sport, je to vždycky jen tvoje rozhodnutí. Říd se tím, co tě baví, a když je to víc sportů, tak je vyzkoušej všechny. Co když tě bude bavit mnohem víc něco jiného, než čemu se teď věnuješ? Nikdy nevíš.

Vyhráváš závody, kam přijdeš. Kritizuje tě vůbec někdy trenér?

Trenér má vždycky k něčemu připomínky, a to i když mi už je 29 let. Teď už to beru docela v klidu, ale dřív to pro mě bylo těžké, zvlášť když se mnou cloumala puberta a můj názor byl ten jediný správný. Musíš být trpělivý. Po čase

pochopíš, proč to tak je. Vždyť i díky němu mám ve sportu asi všechno, co jsem kdy mohla chtít. Do budoucna si přeju, aby se mi ještě pár let takhle dařilo. Za svůj největší sportovní úspěch považuji určitě zlatou olympijskou medaili.

Když třeba s trenérem nesouhlasíš, umíš si dupnout a říct na rovinu, co si myslíš?

Občas někomu může pomoci, když řekneš svůj názor, ale myslím si, že je důležité uvědomit si, jestli to vůbec v dané situaci je dobré. Vždycky záleží, o čem se s tím druhým bavíš, a když víš, že není podstatné něco říkat, tak to neřeš.

Vždycky záleží, o čem se s tím druhým bavíš, a když víš, že není podstatné něco říkat, tak to neřeš.

Myslíš si, že tě úspěch nějak změnil?

Těžko říct, to by museli hodnotit druzí. Určitě jsem ale v mnoha věcech opatrnější. To, že mě lidi poznávají na ulici, beru jako součást toho, co dělám. Patří to k tomu, kým jsem. Mám spoustu fanoušků a oni si zaslouží, abych jim věnovala svůj čas, protože oni mi ho zase věnují, když závodím.

Máš nějaký talisman nebo rituál?

Mám na krku řetízky a přívěsky, které skoro nesundávám. A bez toho bych asi na led nešla.

Musíš dodržovat nějaký speciální režim?

Musím chodit každý den v deset spát, ale popravdě to někdy ani do deseti nevydržím. A musím samozřejmě brát i nějaké vitaminy, protože tělo máš jen jedno. Ale nic se nemá přehánět. Jsem zastánce toho, že tělo si pomůže samo, zvlášť když je mladé. A když můžu, ráda si dám zmrzlinu nebo popcorn.

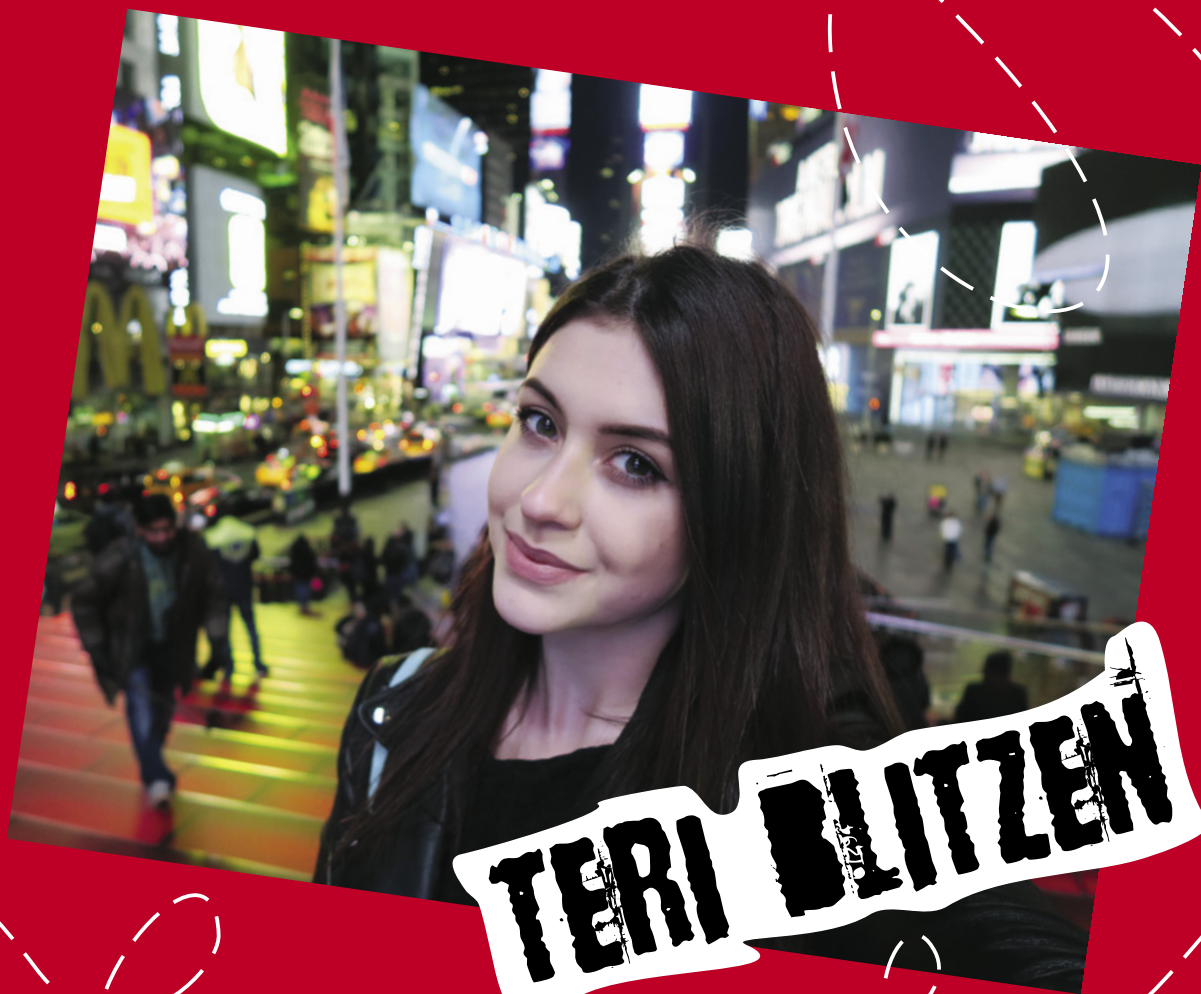
Dobře víš, jaké to je mít nedostatek peněz na to, co tě baví. Je ale něco, co by sis jednou ráda koupila?

Chtěla bych si koupit kolo Fatboy. Peníze jsou důležité pro život, musíš mít za co platit třeba nájem. Peníze ale neznamenají, že budeš šťastný. Z peněz štěstí nepramení, ale z lidí kolem tebe ano.

NEJSEM LOUTKA
ANI POSTAVA
ZE SERIÁLU.

TERI BLITZEN

*Oblíbený
citát:* All these
moments will be stories

some day. To vlastně znamená,
že všechny momenty nebo to, co
se teď děje, budeme vyprávět jako
příběhy.

Oblíbená kniha: Ten, kdo stojí v koutě
(Stephen Chbosky)

Oblíbený hrdina: Nikdy jsem se
v nikom nenašla tak moc,
aby se stal mým
hrdinou

Teri Blitzen můžete prostřednictvím jejího YouTube kanálu poznat absolutně do detailu. Zjistíte (pokud už to nevíte), co má ráda a čím se líčí, kde byla na výletě, co ráda pije a co se jí v poslední době přihodilo. Znáte taky její kámoše a víte, že má dva bráchy a že už nebydlí s mámou a tátou... No ale znáte ji doopravdy? Já už se s Teri potkala dřív, asi před půl rokem, takže když přišla na tuhle schůzku, byla fakt uvolněná a naladěná odpovídat téměř na cokoli. Těšte se!

Teri, jsi zatím stále školou povinná, měnilas školu...

Škola u mě odjakživa byla hrozně moc důležitá. Hodně jsem se učila a do čtvrté třídy měla i samé jedničky. Na základce si ze mě dělali srandu, že jsem šprt, ale já to dělala hlavně proto, že jsem si myslela, že tím nějak zapadnu mezi ostatní (šprty). Pak jsem si jednoho dne uvědomila, že to není o tom zapadnutí ani o učení, že na světě není jenom škola, známky a rodiče. A že škola nás má naučit daleko víc než jen učivo nazpaměť. Naprosto nechápu, proč

se musím učit populaci v Mexiku, když to hnedka zapomenu! Trochu jsem polevila v učení a v tom momentě začala víc psát a kreslit si... prostě dělat to, co mě baví a čím se naopak spíš vyhraňuji, než že bych zapadla. Je důležité vzdělání dokončit, projít ho tak nějak „ctihodně“, ale rozhodně k tomu nepotřebuješ samý jedničky. Ale ani čtyřky nebo pětky. Docela mě to učení vlastně baví... třeba psychologie.

Je nějaký recept na to, jak být ve třídě oblíbená?

Já jsem vždycky spíš vybočovala... oblíbením, názorama..., ale zároveň jsem hrozně chtěla co nejvíc zapadat, ne být jiná. Dlouho jsem se s tím tématem prala, hlavně když jsem byla mladší, a byla kvůli tomu i smutná, ale pak mi došlo něco moc důležitého – zjistila jsem, že místo, kam patřím, kde se cítím dobře a kde chci zapadnout, je úplně

Zkuste
si uvědomit,
kam se všude
tlačíte a kde chcete
zapadat, a pak si po
pravdě odpovězte, jestli
to opravdu chcete. Je to
váš sen? Pokud ne, tak
s tím není třeba
ztrácet čas.

jinde, než kde jsem ho celou dobu hledala, a dál už jsem byla prostě jen Teri a nebylo třeba dalších škatulek. To člověka hodně osvobodí. A nemusí se stát ani oblíbeným.

Zkuste si uvědomit, kam se všude tlačíte a kde chcete zapadat, a pak si po pravdě odpovězte, jestli to opravdu chcete. Je to váš sen? Pokud ne, tak s tím není třeba ztrácet čas.

Jak tě napadlo natáčet a zveřejňovat videa, které dnes sledují tisíce mladých lidí na YouTube?

Zoufale jsem si nerozuměla s lidma v tehdejší třídě a měla tam jedinou dobrou... no vlastně nejlepší kamarádku, která ale chytla mononukleózu, takže musela odjet do nemocnice. Já si tím pádem neměla s kým povídat, tak mě napadlo, že si namluvím nějaký video, rozhovor sama se sebou. Chyběla mi kamarádka.

No a už to bylo! Začalo mě to bavit, a tak jsem si točila videa do šuplíku a trvalo docela dlouho, než jsem našla odvahu zveřejnit první příspěvek na YouTube.

Moje první videa byla v angličtině, protože to je jazyk, kterým mluvím odmala, a ta videa měla asi 13 zhlédnutí. Já z toho tenkrát byla úplně nadšená! No a potom jsem si řekla, že to zkusím česky, protože to v mém věku (tenkrát ve 13 letech) zatím nikdo moc nedělá. Zveřejnila jsem teda video česky a to mi vyneslo 50 zhlédnutí za den! V ten moment to byla nejlepší věc, kterou jsem kdy

zažila! A zároveň jsem tušila, že to jednou naroste.

Sdílela jsi radost i se svými rodiči?

Já jsem to doma hrozně dlouho neřekla. Až do mého prvního tisíce odběratelů to nikdo nevěděl. A to trvalo asi pět měsíců. No, možná tři. A potom jsme šly s mamčou nakupovat a já se odhodlala a řekla jsem: „Mami, pamatuješ si tu moji kamarádku Anet, jak točí videa na YouTube? No, tak já točím taky a mám tisíc odběratelů...“ Mamka mě

v prvním momentě hrozně sjela, že tohle teda dělat

nebudu. Bála se o mě, že si pouštím cizí lidi do soukromí a že to může být i hodně nebezpečné. Chtěla mi to zakázat. Ale máme s mamkou krásný vztah, takže to hned neodpálila, ale snažila se mě pochopit a dozvědět se o tom víc. A nakonec do toho spadla se mnou. Táta to taky dlouho nevěděl, a pak na to přišel sám, protože někde narazil na moje video. Byl docela překvapený. Mluvili jsme o tom a nakonec to taky vzal. A můj starší brácha (scenárista Tomáš Hodan) to odhalil až po roce, kdy jsem vyhrála blogerku roku a on si to přečetl v novinách.

Tvůj starší brácha je scenárista, nebyl právě on tím, kdo tě inspiroval nebo motivoval?

My jsme spolu nikdy nevyrostali. Spíš jsem na něm vždycky oceňovala to, že bydlel brzo sám, bez rodičů, a uměl se o sebe postarat. A taky, že dělá něco, co ho baví a je v tom úspěšný.

Radil ti někdy při tvé práci?

Naučil mě zaostřovat kameru! A jinak se občas zeptá, na čem zrovna pracuju, tak mu to ukážu, a buďto mi to pochválí, nebo řekne „nic moc“. Ale jinak já jsem typ člověka, který se trochu ostýchá. Pokud mám někoho požádat o pomoc, vždycky u toho celá zrudnu. A zároveň si myslím, že je dobré věci zkoumat a přicházet jim na kloub, hledat řešení. Snažím se na všechno přijít sama. A brácha to má podle mě taky tak. Lidí chtějí dneska hrozně moc se vším pomoci, stále se ptají a někomu volají a někdy se vůbec nedokážou spolehnout sami na sebe a na to, že kdyby napřeli síly, tak to zvládnou a ještě se třeba i něco naučí. Málokdo z mladých lidí je zvyklý nebo ochotný zkoušet a dělat si věci sám. Myslím, že je to škoda.

Lidi chtějí
dneska hrozně
moc se vším pomoci,
stále se ptají a někomu
volají a někdy se vůbec
nedokážou spolehnout
sami na sebe a na to, že
kdyby napřeli síly, tak
to zvládnou a ještě
se třeba i něco
naučí.

A nemyslíš si, že to souvisí i s výchovou rodičů, kteří třeba dětem dávají málo prostoru a všechno za ně dělají sami?

No, to asi jo. Já mám s rodiči krásný vztah a zároveň mi dávají velkou osobní svobodu. S čímž souvisí i to, že odpovědnost za svoje jednání si pak ale nesu sama.

Jak vzpomínáš na své dětství?

Byla jsem ohromně šťastný dítě s velkou fantazií, spoustou hraček, reálných i imaginárních. A furt jsem si hrála, buďto venku, nebo v pokoji, a nikoho jsem k tomu nepotřebovala. Milovala jsem knížky, pohádky a svoje hračky. Doteď si ráda hraju.

Můžeš se o své rodiče opřít?

Jo. Nejvíc se spoléhám sama na sebe, ale rodiče mám moc ráda a to, že za nimi můžu s něčím přijít, neberu jako samozřejmost. Dávají mi hodně svobody, ale máme nastavené určité pravidla, přes které se nejde. Třeba můj táta nechce být součástí mých videí.

Ve své rodině si vlastně vážím všech. Nikdy jsem třeba nepotkala dědu z mamčiny strany, ale přitom hraje v mém životě velkou roli. Když jsem byla malá, tak jsem třeba brala jeho fotky a brečela u nich a vůbec vlastně nevěděla, kdo to na nich je. On byl muzikant a já dřív dost zpívala a cítila k němu silné pouto. Věřím, že děda je takovej můj ochrannej anděl. Když umře někdo důležitý v našem životě, nemusí to znamenat jen konec a smutek, může to pozůstalým v lecčems pomoci. Můžu se na dědu spolehnout, že je stále se mnou. A to je důležité.

Kdo je zodpovědný za tvůj život?

Za ten život, ve kterém právě teď žiju? Moje mamka. Za ten zbytek určitě já sama. U nás nikdy nebylo běžné, že by za mě někdo něco řešil. A i teď za sebe

hodně rozhoduju a doma to pak oznamuju, nebo to společně probíráme a pak se rozhodnu.

Když se ti něco nelíbí, tak se ozveš?

Hmm... jak kdy. Záleží na lidech. Když je neznám nebo je mi to blbý, tak to prostě neřeknu, protože nerada dělám problémy a ostýchám se. Ale potom si samozřejmě nesu odpovědnost za to, že jsem nic neřekla nebo nedala najevo. To je složitý.

Jaké největší překážky překonáváš ve své práci? Narazila jsi během své práce na nějakou překážku, která by se zdála nepřekonatelná?

Poslední rok byl dost náročný. Všechno se na mě valilo, točení a škola, a do toho lidi kolem mě začali být víc negativní, na netu se objevovalo hodně „hejtů“ na mou osobu... Tohle překonávám těžko. Jednou jsem seděla třeba tři hodiny v posteli a cítila, že něco je se mnou špatně, ale že nevím, jak z toho ven. Jsem odjakživa sebekritická, takže jsem na sobě to negativní, co jsem si někde přečetla, prostě hledala a rýpala se v tom, znejisťovala samu sebe a nebylo to jednoduché. Prostě jsem až moc analyzovala svou osobnost, což nemusí být vůbec zdravé. „Jsem namyšlená? Nejsm? Jak se chovám k ostatním? Můžu se někomu zdát taková nebo jiná? Dala jsem nějaký důvod k tomu, aby si to o mně všichni mysleli?“ A podobně. Kreativní lidé bývají často hodně citliví. Některé překážky nejdou překonat a někdy je i potřeba

**Některé
překážky
nejdou překonat
a někdy je i potřeba
vyhledat pomoc
psychologa... něco si
jen tak vyjasnit, ale
s odborníkem. Vůbec
se toho nemusíte
bát.**

vyhledat pomoc psychologa... něco si jen tak vyjasnit, ale s odborníkem. Vůbec se toho nemusíte bát.

Máš kolem sebe neustále kupu lidí, spoustu impulzů, vymýšlíš a natáčíš, tvoříš... Jak se vypínáš? Umíš odpojit hlavu od světa kolem sebe?

To moc neumím. A je to přitom důležité. Snažila jsem se meditovat, ale to mi vůbec nešlo, protože mám moc silnou představivost, která mě vždycky někam zanese. Představivost je velký pomocník pro moji práci, ale nedovolí mi pořádně se uklidnit. Odpočívám tak, že si čtu anebo se dívám na dokumenty a životopisy zajímavých lidí. Je to hrozně inspirující. Zrovna čtu knížku od pána, kterej tvoří nejlepší reklamy v Americe. Mám hodně ráda samotu. Být sám se sebou může být pro někoho skoro nepřekonatelné, ale myslím, že je to docela léčivé. Vařím, čtu si, přemýšlím... a pak většinou musím hned mezi lidi, abych tolik moc nepřemýšlela, protože mi to nesvědčí. Haha, nímram se pak v blbostech.

Být sám se sebou může být pro někoho skoro nepřekonatelné, ale myslím, že je to docela léčivé.

Myslíš, že nás něco přesahuje? Věříš v něco takového?

Sama si připadám jako velmi stará duše, která už se mnohokrát zrodila a prošla mnoha minulými životy.

Věřím v karmu a posmrtnej život. Ale moje víra nepochází z nějakého konkrétního náboženství. Věřím v osud a v to, že se lidi neustále znovu rodí a potkávají za určitým smyslem. Sama si připadám jako velmi stará duše, která už se mnohokrát zrodila a prošla mnoha minulými životy. Mám pocit, že ty základní body lidského života už mám dávno za sebou, někdy z minula... že už jsem se jako dávno vdávala nebo měla děti... očekávám, že to přijde

i v tomto životě, ale nijak zvlášť o tom nepřemýšlím ani si to neplánuju. Nemám ohledně toho žádná očekávání, těšení ani plány.

Taky věřím v přátelství. Přátelé jsou tu pro to, aby nás pochopil někdo v podobném věku. Je to moc důležitý. Je to jiný než s mámou a tátou. Ale taky je důležitý starat se o svoje vztahy. Vídáme se s přáteli docela pravidelně, zajímám se o ně, ale těch opravdu dobrých mám jenom pár, takže to není těžký. Jdeme spolu třeba na koncert, koukáme na bytě na filmy, smějeme se, hrajeme si. Třeba jednou, když byli kamarádi u nás, tak jsme si půjčili od mýho mladšího bráchy pistole na malinkatý náboje a hráli si, že jsme ninjové. Přes den si občas zajdeme na výlet a večer pak vydařený den oslavíme, třeba nějakým večírkem anebo filmem. Radujem se z maličkostí.

Teri, zažilas někdy opravdovou lásku?

Já se doopravdy zamilovala jenom jednou, ale obecně nejsem vůbec romantik. Potřebuju, aby ten člověk prostě pro mě byl a aby se mnou vydržel, i když mám špatnou náladu. Nepotřebuju sto růží a drahý restaurace, potřebuju se na něj spolehnout. Důvěra a spoleh jsou obecně mnohem zásadnější než květiny a dárky a nemusí se nijak zvlášť projevovat navenek, ale když pak jde do tuhýho, tak to poznáte, že vás někdo miluje a stojí při vás. Tak si toho važte, i když třeba zrovna toužíte po náušnicích nebo dobré večeři.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.